

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๔

ไม่เคยพาพี่น้องชาวไทยผิดพลาด

ประวัติหลวงปู่มนี่หลวงตากี้ได้เขียนสุดความสามารถแล้วนะ เรียกว่าจะให้เราเพิ่มอีกหรือตัดออกนี้ไม่ได้เลย เราทำเต็มความสามารถ คิดดูซิเราเคยสนใจกับพิมพ์ดีดเมื่อไร ไปเรียนพิมพ์ดีดนะนี่ แต่ไม่ได้ไปเรียนในโต๊ะในเก้าอี้พระกับโยมปนเปกันยุ่งอย่างนั้นนะ เราเรียนในกุฏิเรา แบบทุกวันนี่มันเป็นอย่างนั้นละ ทั้งหัวโล้นผ้าเหลืองทั้งประชาชนเรียนหนังสือร่วมกัน ดูไม่ได้เลย มันก็ทำได้พระหัวโล้น ๆ เรายี่ มันหยาบขนาดนั้นละ นี่พูดตามความจริง เราเรียนพิมพ์ดีด เขาเอาพิมพ์ดีดมาให้ แล้วก็เอาแบบเรียนอยู่ในนั้นละ เราเรียนกับอันนั้นเลย เรียนได้ประมาณ ๔๐ คำต่อหนึ่งนาทิตี่ (พิมพ์สัมผัสหรือคะ) เออ พิมพ์สัมผัส ให้ได้ทุกบททุกบาทไม่ให้ขาด คือตามนั้นเลย กะประมาณว่าได้ ๔๐ คำต่อนาทิตี่แล้วจากนั้นก็เริ่มพิมพ์ ธรรมดามันก็สูงกว่านั้น แต่เรากะประมาณว่า ๔๐ คำ

นั่นละเรียนพิมพ์ดีดมา เจ้าของทำอะไรเอง ตรวจสอบทุกอย่างเจ้าของทำอะไรเองหมด พิมพ์หนังสือนี้แล้วก็พิมพ์ปฏิบัติฯ ที่เราเรียนพิมพ์ดีดมานี้ได้หนังสือสองเล่ม เราเป็นคนพิมพ์ดีดไม่ให้ใครตรวจใครตัดอะไรทั้งนั้น ได้สองเล่ม พอพิมพ์หนังสือประวัติหลวงปู่มนี่กับปฏิบัติฯเสร็จแล้ว พิมพ์ดีดไม่ทราบตกทวีปไหนจนกระทั่งปานนี้ไม่ได้ถามถึงกันเลยนะ นั่นละตั้งใจเรียนมาเพื่ออันนี้โดยเฉพาะ ไม่ได้ทำประโยชน์อย่างอื่นใด ทำทางนี้โดยเฉพาะ นี่พูดถึงเรื่องความสนใจของเรา เราทำเรียกว่าความรักความเทิดทูนทุกอย่างสุดหัวใจ

เพราะฉะนั้นการเรียบเรียงหนังสือนี้เราจึงทำแบบสุดหัวใจ ใครจะตำหนิติมยังงี้ก็สุดกำลังวังชัั้นเถอะ ได้ทำที่ว่านี้ เราแต่งด้วยความเทิดทูนจริง ๆ นะ ทุกกิตุ่กก็เราอ่านทดสอบตลอดเวลาเลยจนกระทั่งเสร็จเรียบร้อยแล้วยกขึ้นแทนพิมพ์ ห้ามไม่ให้ตรวจปฐูอะไร ของเราเสร็จเรียบร้อยแล้วขึ้นเลย นั่นละเราทำ ที่นี้พิมพ์ดีดตกทวีปไหนก็ไม่วู้จนกระทั่งปานนี้ ไม่เคยสนใจเลย เตี่ยวนี้ไม่วู้สักตัวนะพิมพ์ดีด แต่ก่อนก็ได้ ๔๐ คำต่อนาทิตี่ เตี่ยวนี้ไม่วู้สักตัวเดียว ทั้งขนาดนั้นละ

บทประพันธ์ของท่านเราไม่ได้เอามาเขียนนะ เราเขียนเฉพาะเรื่องของเราเอง ท่านเทศน์ครั้งสุดท้ายเราสะดุดอยู่เรื่อยนะ ท่านเทศน์ที่ว่านี้ มันก็เป็นจริง ๆ นะ ที่ว่าครั้งสุดท้ายก็คือ ก่อนที่ท่านจะเริ่มป่วยเรากี้ลาท่านไปเที่ยว ไป..ตกลงกันด้วยดีนะ เพราะตามธรรมดาที่เราจะกราบลาท่านไปเที่ยวที่ไหน เราไม่เคยกราบลาไปเที่ยวที่เดียวเลย เราจะต้องหาอุบายวิธีการต่าง ๆ แล้วกราบเรียนปรึกษาหารือท่านเป็นที่เรียบร้อย

ดูทุกอย่างเป็นที่สนใจแล้วเราถึงจะกราบลาท่านไปนะ เราต้องปรึกษาเสียก่อน เราไม่เคย ปุบปับแล้วไปลาท่าน ไม่เคยมี ต้องปรึกษาหรือท่านเรื่องราวอะไร เช่น ภายในวัดในวา เกี่ยวข้องกับอะไรบ้างซึ่งเราจะต้องเป็นผู้เกี่ยวข้องอยู่โดยดี

ท่านว่า ไม่มีอะไรแหละ ถ้าไม่มีอะไรก็อยากจะกราบลาพ่อแม่ครูจารย์ไปเที่ยว สักกระยะหนึ่ง ต้องบอกกระยะนะ แล้วพ่อแม่ครูจารย์จะมีอะไรขัดข้องหรือไม่ขัดข้องอะไร ให้ท่านโปรดเมตตาตามาเลย ท่านบอกไม่มีอะไรแหละ นั่นละเราถึงจะไป ก่อนจะไป ปรึกษาหารือหรือเรียบริ้วณะ ที่นี้ก็มาถึงจุดนี้แหละ เรายังจำได้ว่าวันนั้นเดือนสามขึ้น ๓ ค่ำ เราออกจากวัดหนองผือไป อ.วาริชภูมิ เข้าไปอยู่ในวงภูเขาบ้านตาดภูวง ไปอยู่ในภูเขา ได้กราบเรียนท่านว่า มาฆะคราวนี้คงจะไม่ได้กลับมาร่วมทำมาฆะด้วย เพราะมันขึ้น ๓ ค่ำแล้ว ๑๕ ค่ำก็เป็นวันมาฆะ นี้ไป อ.วาริชภูมิ เลยเข้าไปบ้านตาดภูวงมันไกล ก็กราบ เรียนท่าน ท่านก็ไม่ว่าอะไรนะ

บทเวลาวันมาฆบูชา พอประมาณ ๑๐ โมงกว่าไปแล้วเริ่มถามแล้วนะ นี่ท่านมหา มาหรือยัง เริ่มแล้วนะ จากนั้นก็เรื่อย จนกระทั่งบ่ายเร่งเข้าเรื่อย พระมาเล่าให้ฟังเวลา เรามา ท่านจะพูดเรื่องราวอะไรทุกอย่างพระจะเล่าให้ฟังหมดเลย สำหรับท่านเองท่าน ไม่พูดแหละ จนกระทั่งสุดท้ายจะเริ่มท่มหนึ่ง จะเริ่มเทศน์แล้วนะ คือท่านย้ำเรื่อยนะวัน นั้น นี่ละที่ว่าเทศน์สำคัญครั้งสุดท้าย คือท่านเทศน์เต็มเหนี่ยวเลย จากนั้นหยุดเลย ท่านถึงย้ำถึงเรานะอยากจะให้ฟังเทศน์ครั้งสุดท้าย

เพราะฉะนั้นถึงถาม เอ้ ท่านมหาหรือยัง ๆ พอตกเย็นเข้าเท่าไรยิ่งเร่งเข้า ท่านคงคิดเรื่องธรรมของท่าน ท่านจะออกเต็มเหนี่ยวเลย จนกระทั่งจะเทศน์แล้ว นี่ท่าน มหายังไม่มาอีกหรือนี้ ขึ้นเลยนะ มองโน้นมองนี้ท่ามกลางสงฆ์ จากนั้นก็เริ่ม ฟาดตั้งแต่ สองท่มถึงเที่ยงคืนนะเทศน์วันนั้น เอาอย่างแบบฟ้าดินถล่มเลย นี่คือครั้งสุดท้าย จากนั้นแล้วหยุดเลยไม่เคยเทศน์อีกเลย นั่นละที่ท่านพูดเกี่ยวกับเรา อยากให้ได้ยินได้ฟัง ครั้งสุดท้าย ไอ้เราก็อาภัพวาสนา เลยไม่ได้เรื่อง คำว่าครั้งสุดท้ายเลยกระเทือนใจตลอด

พอมานี้เอาเลยนะ ท่านมหาไปอยู่ยังงัย ขึ้นเลยนะ ก็ไม่นานนักนะเดือน ๔ ข้าง แรมเรามา เราไปเดือน ๓ ขึ้น ๓ ค่ำ นี่เป็นวาระท่านเริ่มป่วย เพราะฉะนั้นมันถึงจับได้ ทุกก็ทุกก็ละซี เวลาเรามามันก็แรม ๑ ค่ำเดือน ๔ มันก็ไม่นานอะไรนะ มากี่เอาใหญ่เลย เทียว นี่ท่านมหาไปอยู่ยังงัย เสียงลั่นไปเลย เทศน์มาฆะไม่เห็นมา นั่นเข้ากันได้แล้วกับ ท่านถาม ท่านมหาไม่มาหรือ ๆ เทศน์มาฆะไม่เห็นมานี่นะ เข้ากันได้เลย จากนั้นท่าน จึงได้เริ่ม นี่ผมเริ่มป่วยแล้วนะป่วยเมื่อวานขึ้น วานขึ้นก็คือขึ้น ๑๔ ค่ำเราจำได้ วันแรม ค่ำหนึ่งเราก็มาถึง

นี่ผมเริ่มป่วยแล้ว แต่ก่อนท่านไม่เคยพูดอย่างนี้นะ การเจ็บการป่วยของท่าน ใครจะไปรู้ได้ง่าย ๆ เหรอ ไม่รู้ได้ง่าย ๆ แล้วทำไมถึงพูดอย่างนั้น ท่านมีเหตุมีผลของท่าน นี่ผมเริ่มป่วยแล้วนะ ป่วยเมื่อวานขึ้นนี้ ป่วยธรรมดาแน่นแหละถ้าธรรมดาเรานะ แต่นี่ท่านไม่ธรรมดา ท่านจับย่ำเข้ามาอีก ป่วยนี้เริ่มแล้วนะ ป่วยคราวนี้เป็นป่วยครั้งสุดท้ายของเรา แต่ก่อนท่านไม่เคยพูด จะเจ็บจะป่วยหนักขนาดไหนท่านไม่เคยพูดเรื่องเจ็บเรื่องปวดอย่างนั้นอย่างนี้อย่างโลก ๆ เป็นนี้ไม่มีละกิริยาของท่านทุกอย่าง แต่วันนี้พูดเกี่ยวกับเรื่องอรรถเรื่องธรรมสำหรับเรานั้นเอง

นี่ผมเริ่มป่วยเมื่อวานขึ้นนี้นะ ต่อไปนี้ นี่ละการป่วยของผมนี้เป็นครั้งสุดท้ายในการป่วย จะไม่หาย ขึ้นแล้วนะ ใช้ธรรมดา ไปหาท่านท่านก็ธรรมดา เริ่มป่วยเมื่อวานขึ้นนี้ท่านว่า ก็ธรรมดา ท่านพูดเรตกใจเลย ป่วยนี้เป็นครั้งสุดท้ายจะไม่หาย เอายาเทวดามารักษาก็ไม่หาย ท่านเน้นขนาดนั้นนะ แต่มันไม่ตายง่าย ๆ นะ โรคนี้เป็นโรครثمان เขาเรียกว่าโรคคนแก่ เราไม่ลืมนะ นับตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งท่านมรณภาพ ๘ เดือนพอดีเต็ม ๆ ไม่ตายง่าย เขาเรียกว่าโรครثمانโรคคนแก่นั่นแหละ แล้วก็เป็นอย่างสุดท้ายด้วยนะ ไม่หาย จนกระทั่งไปเลยเทียว คือท่านว่า ท่านมหาไปยังไงมา ยังไง คือท่านอยากจะให้ฟังเทศน์ที่สำคัญ เหมือนกับว่าเทศน์ครั้งสุดท้าย เรียกว่าครั้งสุดท้ายว่างั้นเถอะ ธรรมดาก็ไม่เห็นว่าจะไร วันนั้นทำไมย่ำแล้วย่ำเล่า จนเริ่มจะเทศน์ เอ้ ท่านมหา ยังไงกันนา กระเทือนใจท่านทำ ท่านคงจะเมตตามาก อยากให้เราฟังเทศน์ครั้งสำคัญ เทศน์นี้ โอ้ย สูดยอดเลย ฟุ้งทะเลเลย

แต่หนังสือท่านเรียกว่าเราแต่งสุดหัวใจจริง ๆ นะ ไม่มีอะไรเลยในหัวใจของเราที่วาทะพร่องในเจตนาทุกอย่าง สำหรับการแต่งหนังสือท่านอาจารย์มันนี่ เพราะจับได้ตั้งแต่ปีนั้นพอเริ่มป่วยนะ เริ่มป่วยตั้งแต่เดือนมีนาฯ ที่นี้จวนเข้าพรรษาท่านเริ่มพูดแต่ก่อนท่านไม่เคยพูด พอวันนั้นประชุมพระมีเป็นลักษณะเอะใจขึ้นมา พระจำนวนมากไปฟังเทศน์กับท่าน อยู่ ๆ ก่อนเทศน์เป็นลักษณะเอะใจขึ้นมา นี่ผมก็ได้แนะนำสั่งสอนหมู่เพื่อนพระเถรทั้งหลายมาเป็นเวลานานและมากมาย แล้วมีใครคิดอะไรบ้างไหม เราก็เข้าใจตามภูมิของเรานั้นแหละ พอท่านพูดจบลงเราก็กราบเรียนท่านเลย โอ้ย คิดเต็มหัวใจ แต่เวลานี้งานกำลังเต็มหัวอก กระตุกกระตักไปไม่ได้เลย

ท่านผางออกมาเลยนะ แทนที่ว่างานของท่านใครคิดยังงัยบ้าง ท่านแทนที่จะเอาอันนี้ต่อไม่นะ พอเราว่างานเหล่านี้ได้คิดเต็มหัวใจ ที่ว่าใครคิดอะไรบ้างไหม บอกว่าเราคิดเต็มหัวใจ แต่เวลานี้งานเต็มหัวอกไม่มีเวลาว่างเลยเราว่างี้ พอว่าอย่างนั้นท่านผางออกมา เออ เอางานของเจ้าของให้ได้นะ ว่าอย่างนั้นนะ งานเหล่านี้เป็นงานนอก เลยกลายเป็นงานนอกไปหมด เอางานเจ้าของให้ได้นะ ถ้างานเจ้าของได้แล้วมันจะแตก

กระจายไปหมด ท่านเลยเน้นหนักไปทำงานเจ้าของ เรื่องของท่านเลยลุ่มไปเลย นี่ ความหมายของท่านว่า ที่ได้ยินได้ฟังจากท่านมากมาย มีใครจดจาร์กอะไร ๆ ไว้พอเป็น แบบเป็นฉบับให้เป็นช่องเป็นทางบ้างหรือเปล่า ความหมายว่าฉัน

ท่านว่าใครคิดอะไรบ้างไหม เราก็ตอบออกมาแบบนี้ละ มีความหมายอย่างนี้ คือเราคิดเต็มหัวใจที่อยากจะจดจาร์กเขียนอะไร ๆ ไว้ แต่เวลานี้งานเราก็เต็มหัวอก คำ ว่างานเราเต็มหัวอกท่านเข้าใจทันที เพราะบางวันขึ้นหาท่านถึงสองครั้งก็มี งานหัวใจละ ซี นี่ละฟังซิพี่น้องทั้งหลาย นี่ละธรรมชาติมันเป็น มันจะเบิกกิเลสออกจากหัวใจ บางวัน ขึ้นหาท่านถึงสองครั้งก็มี ตอนเช้าขึ้น พอขึ้นไปเล่าถวายถึงเรื่องที่มีมันเป็นขึ้นภายในจิต พอเล่าถวายท่านปั๊บท่านใส่ปั๊บเดียวเท่านั้น นั่นปริญาเอกเห็นไหมละ ท่านตอบ ประโยคเดียวเท่านั้นผาง เข้าใจปั๊บกราบปั๊บลงเลย ไป ที่นี้มันก็เอากันอีกละซี ขึ้นเวทีไม่ ลง ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจ กิเลสกับธรรมอยู่บนหัวใจ เวทีคือหัวใจนี้ อันต์หนึ่ง เวทีคือร่างกายนี้อันต์สอง มันหมุนอยู่ตลอดเวลา

พอพูดถึงว่าเวลานี้งานกำลังเต็มหัวอก ท่านเข้าใจทันที คือเราไม่ว่างเลย งานนี้ เป็นงานอัตโนมัตติ เพราะเคยกราบเรียนท่านตลอดมาอยู่แล้ว งานอัตโนมัตติของสติ ปัญญาที่ทำงานแกกิเลสไม่ต้องบังคับบัญชา หมุนเป็นธรรมชาติ ท่านก็เคยเป็นมาแล้วนี่ ว่าไง พอเรากราบเรียนเท่านั้น เอ้อ ขึ้นทันที เอ้อ เองงานเจ้าของให้ได้นะ งานเหล่านั้น ไม่สำคัญ ขอให้งานเจ้าของได้เถอะ จะแตกกระจายไปหมดเลย เรื่องของท่านเลยไม่ได้ พูดถึงเลย เราฟังใจไฉนนะ เมื่อได้โอกาสแล้วอย่างไรเราจะเขียนประวัติของท่านให้ได้

พอมีโอกาส ปี ๕๑๒-๑๓ นั้นละเริ่ม ๑๔ ก็ออกพิมพ์นะ นั้นละประวัติของท่าน จึงได้ออกมา ออกมาด้วยความเทิดทูน ก่อนที่จะได้ประวัติของท่านออกมานี้ ต้องไป เที้ยวเสาะแสวงหาจากครูจากอาจารย์ คืออาจารย์องค์นี้อยู่กับท่านสมัยนั้น อาจารย์องค์ นั้น ๆ อยู่ในสมัยนั้น ๆ แล้วก็ไปจดจาร์กจากท่านมา ได้มาเรียบร้อยแล้วก็มาเรียง จาก นั้นแล้วก็พิมพ์ดีด เวลาตั้งสามปีกว่านะถึงได้พิมพ์เป็นเล่มขึ้นมา เราถึงว่าเราทำสุดหัว ใจเรา ด้วยความเทิดทูนของเราทุกอย่าง สำหรับประวัติหลวงปู่มนี่เราทำสุดหัวใจเรา จึงได้มีมา เราฟังใจลึก หาช่องทางโอกาสจนได้ จนกระทั่งได้โอกาสเราจึงได้มาเขียน ประวัติท่าน เรื่องราวมันก็เป็นอย่างนั้น แล้วมีอะไรก็ว่ากันไป

ขอกราบเรียนเกี่ยวกับความคืบหน้าที่กระทำ มีสองประเด็นด้วยกัน อันแรกก็ คือการนำเงินบริจาคเข้าคลังหลวง อีกอันหนึ่งก็คือการปกป้องคลังหลวง สำหรับเรื่องการ นำเงินบริจาคเข้าคลังหลวงก็ได้ไปวิเคราะห์ดูว่าธนาคารแห่งประเทศไทยยึดถือว่าเงิน บริจาค เป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองมาตั้งแต่รับมอบ ดังนั้นเขาก็เอาเข้าฝ่ายการธนาคารซึ่ง เป็นฝ่ายของเขา อันนี้ก็ได้ตรงเจตนาเพราะว่าหลวงตาต้องการจะเอาเข้าคลังหลวงให้

เพิ่มพูนและมั่นคง ในเมื่อเข้าเป็นฝ่ายของการธนาคารก็ต้องพิมพ์ธนบัตรออกตามที่ กฤษฎีกาเขาตีความ แล้วธนาคารแห่งประเทศไทยก็ยังล่องลวงให้คิดว่าหลวงตายังเป็น เจ้าของกรรมสิทธิ์

แต่เวลาเขาเขียนเขาไม่เขียนว่าเงินบริจาคของหลวงตามหาบัว เขาจะพูดแต่ว่า เงินบริจาคโครงการช่วยชาติ เพราะฉะนั้นเมื่อเขายื่นไปให้กฤษฎีกาตีความ เราก็ต้องแก้ ปัญหาที่กฤษฎีกาก่อน ทางฝ่ายคณะทำงานก็ได้ส่งคนไปพบกับคุณชัยวัฒน์ ซึ่งเป็น เลขธิการของคณะกรรมการกฤษฎีกา แล้วก็ออกข่าวในหนังสือพิมพ์ ๕ วัน ๆ ละสอง สามฉบับถึงความไม่ชอบมาพากลของกฤษฎีกา จนคุณชัยวัฒน์ต้องออกมาชี้แจงโดย เขียนบทความ แล้วคุณชัยวัฒน์ก็ส่งบทความมาให้หลวงตา แล้วเราก็ส่งคนไปชี้แจง พร้อมทั้งทำหนังสือชี้แจงแล้วเราก็เอาไปลงหนังสือพิมพ์ อย่างไรก็ตามถ้าแม้ว่า นายกรัฐมนตรีคนใหม่ขึ้น เขาก็จะเป็นประธานกฤษฎีกาโดยตำแหน่ง เพราะฉะนั้นเรื่อง นี้ก็คงจะคลี่คลายไปได้

ที่นี้ก็คิดว่าถ้าแม้ว่าเราตีปัญหาในเรื่องกรรมสิทธิ์ของเงินช่วยชาติว่าไม่ใช่ของ แบนกชาติตามที่กฤษฎีกายืนยัน เราก็บอกว่ามันไม่ชอบมาพากล เพราะคณะกรรมการ ของกฤษฎีกากับของแบงก์ชาติบางคนซ้ำกัน เมื่อบางคนซ้ำกันก็เหมือนเป็นพวกกันเอง แล้วก็มาตีความเข้าข้างกัน คล้าย ๆ เป็นอย่างนั้นนะคะ อย่างไรก็ตามธนาคารก็มักจะ พูดว่ากฤษฎีกาเขาตีความอย่างนั้น แล้วกฤษฎีกาก็บอกว่าธนาคารชาติทำถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นการนำเงินเข้าคลังหลวงต้องแก้ไขเรื่องกรรมสิทธิ์คะ แล้วก็พยายามที่จะ บอกว่ากรรมสิทธิ์ที่แบงก์ชาติตีนั้นไม่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้นวิธีการเราก็ไปที่ผู้ตรวจการแผ่นดินรัฐสภาซึ่งเป็นอำนาจฝ่ายบริหาร ขณะนี้เขาก็ตั้งคณะกรรมการให้เรา แล้วก็ขอให้ไปบอกทางแบงก์ชาติและทางกฤษฎีกา ให้ทำเสียให้ถูกต้อง เขากำลังตั้งคณะกรรมการอยู่ นี่ทางฝ่ายบริหารเราก็ไปติดต่อที่ผู้ ตรวจการแผ่นดินรัฐสภา ส่วนฝ่ายนิติบัญญัติเราก็ไปที่กรรมาธิการการคลังของวุฒิสภา เขาก็ตั้งอนุกรรมการให้ประกอบไปด้วยคณะกรรมการ ๑๐ คนแล้วเขาก็จะเรียกแบงก์ ชาติมาไต่สวน สำหรับฝ่ายตุลาการนั้นเรากำลังเตรียมฟ้องศาลกรณีแบงก์ชาติยึดถือ กรรมสิทธิ์เงินหลวงตาให้เป็นโมฆะ แล้วถ้าเป็นโมฆะแล้วให้จัดการทำเสียให้ถูกต้อง อัน นี้ก็เป็นขั้นตอนของที่ดำเนินการเกี่ยวกับการนำเงินบริจาคเข้าคลังหลวงนะคะ

ส่วนการปกป้องคลังหลวงนั้น เรามีจดหมายและรายชื่อไปถอดถอนนายชวน และนายธารินทร์ ไม่ให้ทำเป็นเยี่ยงอย่างที่พยายามรวมบัญชี คนที่ถอดถอนได้ก็คือ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งชุดนี้ทำงานก็เหมือนกับเข้าข้างกัน เพราะฉะนั้นเราก็มีจด หมายไปว่าต้องจัดการกับคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุดนี้ก่อน จึงจะถอดถอนนายชวนและ

นายธารินทร์ได้ เรามีจดหมายไปถึงวุฒิสภาว่าเราต้องการถอดถอนประธาน ป.ป.ช. คือ คุณโอภาส เรารู้สึกว่าไม่โปร่งใส วุฒิสภาก็รับเรื่องแล้ว ทีนี้เขาก็จะเข้าที่ประชุม วุฒิสภา ต้องลงชื่อ ๕๐ คนถึงจะส่งชื่อนั้นไปที่ศาลฎีกา (๕๐ คนนั้นแล้วลงประมาณก็ปีกี่เดือน ถึงจะเป็นอันนั้นได้) นี่ซิคะ ก็เลยถามเขาไปว่าทำไมเป็นอย่างนี้ ป.ป.ช.สัญญาเราว่า หนึ่งเดือนจะให้คำตอบความคืบหน้า (นั่นซิ ก็หนึ่งเดือนก็เขาก็กำอำนาจเขาไว้เองใช่ไหม ละ เหมือนว่าเขาเป็นเจ้าของทรัพย์สินหามาเสนอต่อมหาโจรเท่านั้นเอง อย่างนี้ละธรรมดา ต้องพูดอย่างนี้ พูดอย่างอื่นไปไม่ได้)

ทีนี้เราก็ติดตาม ที่บอกเราว่าหนึ่งเดือนทำไมปานนี้ยังไม่ได้เรื่อง เขียนจดหมาย ไปตามเขาก็ยังหลบอยู่ ทีนี้กรรมการ ป.ป.ช. ทั้งชุดที่เข้ามาตัดสิน กรรมการบางท่าน หมดคุณสมบัติ เช่น คุณหญิงปรีญา เป็นต้น เพราะเขาเป็นกรรมการบริษัท เมื่อหมด คุณสมบัติกรรมการทั้งชุดจะหมดสภาพไปหรือเปล่า เราก็เลยเขียนบอกไปว่ามันเป็น อย่างนี้ แต่เขาเข้าข้างกันก็ยังไม่หลบไปหลบมาอยู่ (อย่างนั้นแล้วมันก็รู้ทุกระยะเลย) ทีนี้ หม่อมเต๋ากับคุณธารินทร์เราก็ไปฟ้องที่โรงพักชนะสงคราม เรื่องไม่ยอมเอาเงินเข้าคลัง หลวงให้ แล้วก็ให้เรื่องให้ตำรวจส่งดำเนินการ แล้วก็มีความที่เขาเข้ามาช่วยด้วยคะ อย่างไร ก็ตามที่ทำนี้ก็จะออกรายการทีวี ถ้าใครจะดูนะคะ วันศุกร์ที่ ๙ นี้ช่อง ๑๑ เวลา ๑๒.๓๐-๑๓.๐๐ น. ถึงปัญหาต่าง ๆ จะมีคณะไปออกทีวี แล้ววันเดียวกันนี้กลางคืน ออกทาง ยูบีซี ๗ ๒๑.๐๐ น.แล้วหนังสือพิมพ์ก็ลงต่อเนื่อง อันนี้เป็นฝ่ายของการ ดำเนินการทางวิชาการคะ

อันนี้ก็เป็นเรื่องของทางการเมืองโดยตรง ไม่ใช่เป็นเรื่องของหลวงตา หลวง ตามีแต่เรื่องเป็นหลักใหญ่เท่านั้น ที่จะแก้ไขตัดแปลงกันยังงั้นเป็นเรื่องทางการเมือง จะพิจารณากันเราไม่เข้าไปยุ่ง นอกจากอะไรที่มาขัดต่อเรื่องของเรา อันนั้นก็เป็นเรื่อง ของเราเอง ให้ดำเนินไปตามอย่างนั้นละ(ทำไปตามนี้หรือคะ) ถ้าทำตามธรรมดาตาม ธรรมแล้ว ธรรมนี้ตัดคอขาดหมดแล้ว พวกนี้มหาโจรปล้นบ้านปล้นเมือง ถ้าทำตาม ธรรมเป็นอย่างนั้น อันนี้ทำตามกิเลสมันต้องพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง เตี้ยวรอเสียก่อน ไปลาเมียเสียก่อนไปลาลูกเสียก่อนอยู่อย่างนั้น แล้วเอาชนมมาเลี้ยงกันเสียก่อนก่อนที่ จะตัดคอ สุดท้ายกินอิมแล้วมันกินนอนแผ่สองสลึง โอ้ย คนนอนหลับอย่าไปตัดคอมัน เลย สุดท้ายมันก็ไปลอยนวลไปอย่างนั้น นี่เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้

เรื่องของธรรมก็อย่างที่ว่า เรื่องของธรรมแล้วนี้เป็นเรื่องที่ว่าทฤษฎีต่อชาติร้อย เปอร์เซนต์เลย นี่ชาติทั้งชาติรวมเงินเข้าสู่คลังหลวง ใครเป็นคนมาขัดมาแย้งมาขวางกัน นี้เพราะเหตุใด เอ้า ว่าเหตุผลมา นี้ก็ยังไม่โน้มนะเหตุผลมานี้ ถ้าไม่เหตุผลมาจับปุ๊บ เลย อย่างน้อยใส่คุก มากกว่านั้นตัดคอขาดสะบั้นเลยค่อยมาวินิจฉัยกันทีหลัง นี่เรื่อง

ธรรมเป็นอย่างนั้น เราพูดเรื่องธรรม ธรรมต้องตรงไปตรงมาอย่างนี้อันนี้เรื่องของกิเลส เราก็ฟังไปตามเรื่อง เพราะกิเลสกับธรรม คนชั่วกับคนดีมันอยู่ด้วยกัน ก็พิจารณากันไป ก็แล้วกันนะ

(อันนี้ก็พยายามทำไปตามระบบ) ทำตามนั้นละเราก็เห็นใจ เรารู้ เรื่องของธรรม เรารู้ของเราเอง เรื่องของโลกเรารู้ เพราะฉะนั้นอันไหนเป็นส่วนฝ่ายโลกฝ่ายบ้านเมืองเราก็แยกไปให้ อันไหนเป็นส่วนของเราเราจัดการเอง ปัง ๆ เลย ธรรมนี้ตรงแนวเลย ด้วยเหตุนี้เองที่หลวงตาพูดอะไรจึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน สามแดนโลกธาตุไม่มีธรรมเหนือหมด ถูกต้องหมดแล้ว เราถึงพูดได้เต็มบทเต็มบาททุกสิ่งทุกอย่าง เอ้า คอขาด-ขาดไปธรรมไม่ให้ขาด ต้องเป็นอย่างนั้น

เป็นอะไรก็ว่าไปตามเรื่อง การว่าไปตามเรื่องผิดกับถูกมันจะเห็นกันกระจ่าง ๆ ไปพร้อมกัน ผิดยังงี้ ๆ มันจะออกไปตามเรื่องของความผิด ลวดลายไหนก็ลวดลายของผิด ออกแ่งไหนแ่งผิด ๆ คนมีหูมีตาจะได้ยินได้ฟัง ออกแ่งไหนแ่งถูก คนมีหูมีตาจะได้ยินได้ฟังด้วยกัน มันจะเป็นการประกาศก้องให้โลกเฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเรานี้ได้เห็นทั่วหน้ากัน ระหว่างดีกับชั่วต่างกันยังไงบ้าง เพราะฉะนั้นเราถึงปล่อยไป เอ้า ว่ากันไปเถอะ ส่วนเรื่องของเราเป็นเรื่องของเรา เรื่องของโลกให้เป็นโลกเสีย เป็นคนละสัดส่วน จะมาปฏิเสธว่าเป็นเงินของข้าอะไรพาดปากทันทีเลย ดีไม่ดีพูดยังไม่จบ นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้นนะ พูดยังไม่จบปุ๊วะแล้ว นี่คือธรรม คือมันผิดแล้วตั้งแต่ยังไม่พูดออกมา มันเริ่มคิดเริ่มทำมันก็ผิดมาจากโน้นแล้ว ยังจะมีหน้ามาอำปากพูด ปุ๊วะเลยทันที

(เราโดนกีดกันตลอด เช่นว่าไปฟ้องเขาที่โรงพักชนะสงคราม) เอาละ ๆ ก็เรารู้แล้วว่าแจ้งใจมันต้องหาทางออก จึงว่ามันประกาศของมันเองยังบอกแล้ว มันจะประกาศตัวของมันเองตลอดเวลาให้ประชาชนได้ทราบทั่วโลกดินแดน ไม่ใช่ว่ามันจะได้คะแนน ๆ นะ มันขาดคะแนนของมันที่เลวออกมาเป็นระยะ ๆ ผู้ที่ฟังก็ฟังทุกระยะของดีของเราเมื่อตอบรับกันก็คือออกตลอด มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ พิจารณากันเถอะนะ มีเท่านั้นแหละ

เราทำกับโลกนี้เราพูดจริง ๆ เราไม่มีอะไรจริง ๆ ก็มีแต่ความสงสารโลก พิจารณากันไปอย่างนั้น สำหรับเราเองเราไม่มี เราก็บอกว่าเราช่วยด้วยความเมตตา ล้วน ๆ แล้ว เราไม่มีอะไรที่จะได้จะเสียจะแพ้จะชนะ เราไม่มี มีแต่ความเมตตา ล้วน ๆ สงสารโลกเท่านั้นเอง ก็บิกบินกันไปอย่างนี้แหละ มันก็อยู่ในท่ามกลางจนได้นะ มันก็แปลกอยู่นะ อุดคิดไม่ได้นะเรื่องราวของชาติไทยเราคราวนี้ เราก็ธรรมดา ๆ ไม่ได้มีใจ

ที่จะไปเป็นอย่างนี้ ครั้นแล้วพอดีเราเข้าสู่จุดกลางนี้แล้ว ทางนี้มันก็มาฝั่ง ๆ ก็ขัดกันล่ะ ซี นี่ละเรื่องราวมันก็เป็นอย่างนั้น เราไม่มีอะไรที่จะไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้

แต่เหตุการณ์มันก็เข้ามา ๆ เหตุการณ์ที่ชั่วช้าลามกนั้นแหละ ถ้าธรรมดา มันก็เข้าไปถึงไหนแล้ว เงินเข้าคลังหลวงของเราเข้าถึงไหนแล้ว เดียวนี้ยังจะได้มากกว่านั้นมากมาย เราจึงได้คิดเห็นใจพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ เรายังไม่เคยตำหนิผู้หนึ่งผู้ใดในชาติไทยของเราทั่วประเทศว่าบริจาคย่อหย่อนอ่อนข้อ ไม่ว่าเงินทองข้าวของทุกสิ่งพร้อมด้วยความสามัคคีอะไรนี้เราไม่เคยตำหนิ เพราะเราเห็นเหตุการณ์อันนี้เองที่มันมาประดัง ๆ ครั้นว่าจะเคี้ยวก็เคี้ยวยาก จะกลืนก็กลืนยากลำบาก กลืนไม่ได้คายไม่ออกใช้ไหมล่ะ มันก็ขวางคอกอยู่นี่ละเรื่องราว เพราะฉะนั้นผู้บริจาดจึงต้องมีหุด ๆ ย่น ๆ ยืด ๆ สั้น ๆ เข้ามาอย่างนี้ ถ้าจะไปอย่างนี้มันก็เป็นอย่างนั้น ถอยใช้ไหมล่ะ ถ้าไปอย่างนี้มันก็เป็นอย่างนี้ก็ถอย

ตั้งแต่เราเองยังเป็นนี้วะ เราก็เอาหัวใจเรานี้กางกับพี่น้องชาวไทยเรา เราจึงไม่เคยตำหนิพี่น้องชาวไทยว่าบริจาดมากน้อย ความพร้อมเพรียงสามัคคีจะมีมากน้อย เราจะไม่เคยตำหนิ เพราะเรื่องที่มาขวางให้ชะงักกันทั่วประเทศมีอยู่ มันก็ต้องชะงักด้วยกัน ตั้งแต่เราเองซึ่งเป็นหัวหน้าไม่ได้คิดได้คาดมันยังชะงัก ได้ข้อคิด โถ มันอย่างนี้เหรอ โลก มันสกปรกขนาดนี้เขี้ยวเหรอ เราก็ไม่เคยเห็น มันก็ชะงักแล้วนี่ว่าไง ถ้าเป็นแบบโลกก็อ่อนใจเหมือนกันนะ

เราไม่ค่อยได้อ่านหนังสือ เดียวนี้ตากก็ไม่อยากดูหนังสือ เขียน-ไม่เขียนแล้วนะเดี๋ยวนี้ เขียนจดหมายอะไรไม่เขียนแล้วนะมันมือสั้น แม้แต่เซ็นชื่อเจ้าของในนามทางราชการ อย่างนี้ก็เราก็เซ็นแบบงก ๆ งั้น ๆ ก็บอกเขาเลย เขาก็ทราบแล้วว่าตัวหนังสือลายเซ็นเราจะไม่เหมือนแต่ก่อน ให้เขาทราบก็แล้วกัน ผู้ที่เอาหนังสือไปนี้ก็ไปบอกให้เขาทราบที่ตัวอักษรของเรานี้ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว คือมือมันชักว้างนั้นเถอะ เขาก็เข้าใจแล้วเดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้นเวลาใครส่งธนาฉัตอะไร ๆ มาให้เราเซ็น แต่ก่อนเราต้องเซ็นทุกฉบับของธนาฉัตนะ เช็คที่ส่งมา เดียวนี้ก็ต้องไปติดต่อกับทางไปรษณีย์เขา รวมใหญ่เลย ทุกฉบับของธนาฉัตเหล่านี้นะเขารวมมาแล้วเราเซ็นเสียชื่อเดียวให้เขาเอาไปส่ง คือตกลงกันแล้ว ในนามเซ็นของเรานามเดียวเท่านั้นเรียกว่าครบไปหมดทุกฉบับ เดียวนี้ปฏิบัติกันอย่างนั้น

อย่างแต่ก่อนไม่ได้แล้วคือมันเขียนไม่ได้ เขียนไปมันอะไรพูดไม่ถูกว้างนั้นเถอะ บางทีเราจะชักไปปูนมันเป็นของมันเองนะ ชิดทีเดียวไปเลยมันเป็นอย่างนั้นละ จึงหยุดเขียนจดหมายไม่เขียนถึงใครแหละ ไม่เขียนเลย อ่านก็อ่านไปอย่างนั้นแหละ ปล่อย ๆ ทุกอย่าง ยังไม่ปล่อยแต่ปากนั้นละ ดูกี่ง่าย อะไรก็ง่ายอยู่ในนี้ เดียวนี้ปากยังออกได้อยู่

นะ ระวังยากอยู่ เตี้ยวันนี้พินก็เริ่มจะเจ็บจะปวดแล้วนะ มันจะไปแล้วเหอเครื่องมือกนูนี้ นะ กูตีคนกูตีด้วยปากนะ มันก็เป็นอย่างนั้นละ จดหมายไม่เอาแล้วไม่เขียน เขียนชื่อ เตี้ยรวมหมดเป็นปึก ๆ มาแล้วเขาก็มัดเป็นปึกแล้วก็เอาชื่อของเราใส่ป๊าะ เขาก็เข้าใจ แล้วเขาก็จัดการตามนั้น เท่ากับว่าเราเซ็นทุกฉบับไปเลย เตี้ยวันนี้ทำอย่างนั้นนะ ให้ทำ อย่างแต่ก่อนไม่ได้แล้ว

นี่เราก็พยายามเต็มกำลังความสามารถช่วยพี่น้องชาวไทยเรา นี่เราก็ได้พูดเกริ่น ไว้แล้วนะ ด้วยเจตนาของเราที่มุ่งอยู่อย่างนั้นแล้ว นี่หากว่าเราได้ผู้นำเป็นที่สะดวกแก่ ทางด้านจิตใจของพี่น้องชาวไทยทั้งชาติเราแล้ว เราก็จะพยายามให้พี่น้องชาวไทยทุกคน ทะนุถนอมรักษาผู้นำคนนี้ ให้เขาได้ดำเนินงานไปด้วยความสะดวกราบรื่น สมเจตนา ของเราที่มอบความไว้วางใจให้เขานี้อันหนึ่ง ทางการเงินการทองก็คิดว่าจะไม่เป็นอย่าง แต่ก่อนที่เป็นมาแล้วซึ่งจะโกยเอาลงทะเลหลวงให้หมด ๆ จนกระทั่งเมืองไทยนี้ปิดลง หมด คนในเมืองไทยเราไม่ให้ค้างอยู่ในเมืองไทย ให้ลงทะเลจมไปด้วยกันหมด อันนี้ก็ เป็นมาแล้ว ทีนี้คิดว่าจะไม่เป็นอย่างนั้น จะค่อยรู้สึกตัว ไร่เรื่องความมัวหมองนี้มันหาก มีเป็นธรรมดา ไม่มากก็น้อยมันก็มี แต่มีด้วยความรู้สึกตัวอย่างนี้ความมัวหมองจะมี น้อยมากคิดว่าจะงั้นนะ แล้วความดีงามสะอาดสะอาดจะค่อยหนุนกันขึ้นไป ๆ

เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ทางศาสนานี้เราก็เป็นผู้นำอีกฝ่ายหนึ่ง มันครอบงำอยู่แล้ว ทั้งโลกทั้งธรรมว้างนั้นเถอะ ทางศาสนานี้เราก็จะเชื่อเชิญพี่น้องชาวไทยเรา เมื่อเราเป็นที่ แน่ใจขนาดไหนแล้ว เราจะเริ่มประกาศออกให้พี่น้องชาวไทยเราตั้งตัวขึ้นอีกพักหนึ่ง การบริจาทานมากน้อยแล้วแต่กำลังศรัทธาของท่านผู้ใด จะหนุนสมบัติเหล่านี้เข้าสู่ คลังหลวงอีกที ๆ ตั้งแต่ทองคำ ดอลลาร์ เงินสดเข้า ๆ นี่เป็นครั้งสำคัญของพี่น้องชาว ไทยเราที่จะช่วยชาติตัวเอง มีชาติมีศาสนาหนุนทั้งสองแล้ว เรียกว่ามีทั้งแขนซ้ายแขน ขวา เราจะได้เอาให้เต็มเหนี่ยวคราวนี้ เวลานี้กำลังรอฟังเสียงผู้นำ ผู้นำเราก็เตือนไป เรื่อย ๆ นะ ผู้นำนี้ก็คงไม่แยกจากเราไปได้ละ จะค่อยกระซิบบกระซิบค่อยกระหนาบ ทาบตามกันไป ทั้งกระซิบบกระซิบทั้งกระหนาบทาบตามไปอย่างนี้ละ จะไปก็จะไปด้วย กัน

อะไรที่ไม่แนใจนัก ทางนี้ก็จะเตือนไปกระตุกไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น ทางนั้นก็ก้าว เดินไปเรื่อย ทีนี้เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ทั้งสองฝ่ายนี้หนุนจะขึ้นได้แน่นอนเป็นที่แนใจ ขอให้ฟังเสียงธรรมเถอะ เสียงธรรมเสียงศาสนาคือศาสนาพุทธซึ่งเป็นหัวใจของพี่น้อง ชาวไทยทั้งชาติ แล้วหลวงตาเองก็ไว้ใจตัวเองมาตลอดแล้ว จนกระทั่งได้ออกมาเป็นผู้ นำพี่น้องทั้งหลาย ก็คิดว่าพี่น้องทั้งหลายคงจะพอไว้ใจบ้าง ไว้ใจหลวงตาบ้างนะ เราก็จะ หนุนเต็มกำลังของเรา พยายามหาสมบัติเข้าคลังหลวงของเรา ๆ ทางนี้ก็จะหาเข้ามา

ทางนี้หาเข้ามา จะค่อยขึ้น ๆ ชำก้ตามขอให้ได้เถอะนะ วันละบาทสองบาทมันก็เป็นสามบาทสี่บาทเข้าไปแล้วค่อยขึ้นเรื่อย ๆ อันนี้แน่ใจว่าจะขึ้นได้ถ้าดำเนินตามหลักศาสนา ให้ต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัวในคนไทยทั้งชาติ การอยู่การกินการใช้การสอยการซื้อ การขายอย่าลืมนื้อลืมตัวจนเกินไป นี่เป็นสำคัญมากอันหนึ่งที่จะรวมปัจจัยของเรา การจับจ่ายก็จะไม่สุรุ่ยสุร่ายเกินไปแล้วก็จะค่อยทะล่อมเข้ามา ๆ

ทางราชการก็คิดว่าจะรู้ตัวละคราวนี้ เพราะเป็นบทเรียนอย่างหนักมาก ถึงขนาดจะเอาเมืองไทยเป็นประกันลงทะเลหลวงเข้าใจใหม่ นี่ก็พยายามพินกันขึ้นมานี้ก็คิดว่าทางราชการก็จะรู้เนื้อรู้ตัวขึ้นโดยลำดับ ทางนั้นเมื่อรู้เนื้อรู้ตัวแล้วเงินก็จะค่อยเป็นมา ๆ ทางนี้ก็หนุนเข้าไปค่อยขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วเมื่อขึ้นไปแล้วนี้พวกเราที่คอยทะนุถนอมรักษา อย่าใจร้อนอย่าตำหนิติเตียนผู้นำอย่างงายตาย ซึ่งเป็นนิสัยสุกเอาเผากินไม่ดีเลยให้พิจารณาไปอย่างนั้นเถอะนะ ถ้าผิดพลาดประการใดให้เตือนกัน อย่าเตือนด้วยการทำลาย เตือนด้วยการส่งเสริมแก้ไขให้ แล้วผู้นั้นก็จะมีกำลังใจดำเนินงานไปด้วยความราบรื่นเรื่อย ๆ ไป ที่นี้เวลาหมดเขตหมดสมัยแล้ว ก็ตั้งที่เคยมีแล้วสมัยหนึ่งมีก็ปี แล้วมีเขตมีสมัย คนนี้กำลังดำเนินงานเป็นไปเพื่อความราบรื่นดีงามสำหรับชาติไทยอยู่ แต่จะหมดสมัยเสียก่อน ให้รวมหัวกันอีกเข้าใจใหม่ คนไทยของเราทั้งชาติเอ้ารวมคะแนนเข้าไปหาผู้นำซึ่งเป็นผู้หน้าที่พอไว้ใจได้บ้างแล้วนี้ ให้หนุนผู้ขึ้นให้เขาได้ดำเนินงานต่อไป

เมื่อเขาดำเนินงานต่อไป งานเขาที่กำลังดำเนินอยู่แล้วก็จะคล่องแคล่วไปเรื่อย ๆ แล้วเขาก็จะมีกำลังใจใช้ใหม่ แล้วก็หนุนไปเรื่อย ๆ เอาอย่างนี้แล้วขึ้นได้ ชาติไทยของเราขึ้นได้ อย่างอื่นเราไม่แน่ใจนะ เช่นอย่างแบบสุกเอาเผากิน ไม่พอใจตำหนิคนนั้นคนนี้ สมมุติว่าตำหนิผู้นำคนนี้นิดเดียวเท่านั้น ช่องว่างแห่งอันตรายจะเข้าแล้วนะ จะสวนเข้ามาปั๊บมาขวางแล้ว เอาคนนี้ดีกว่า ๆ คนนี้ไปทำลายแหลกเลย นี่ใช้ไม่ได้นะให้ระวังจุดนี้ให้ดี ภัยจะมาจากจุดตำหนิของเราเองนะ เราตำหนิพวกเราเองนั่นแหละด้วยความสุกเอาเผากิน แล้วไอ้เรื่องอันตรายมันคอยอยู่ตลอดเวลา ได้โอกาสมันจะปั๊บเข้ามา เข้ามาก็ขวางลำกันเลย เข้าทำหน้าที่อันนี้จมเลยชาติไทยของเรา อย่าให้มีในชาติไทยของเรา

ประการสำคัญก็คือขอให้ฟังเสียงศาสนาฟังเสียงหัวหน้า ก่อนที่เราจะนำอะไร ๆ มาประกาศกับพี่น้องทั้งหลายนี้ เราพิจารณาเต็มหัวใจเราแล้วนะ จะคับแคบตีตันขนาดไหน พอไปได้ขนาดไหน เอ้า ๆ ช่องนี้ ๆ บอกตลอดเวลา เท่าที่ผ่านมานี้ก็รู้สึกว่าร่าบรื่นดีงามนะ อุบายวิธีการที่เรานำมานี้ก็ไม่เคยเห็นพาพี่น้องชาวไทยได้ผิดพลาด การผิดพลาดเป็นเรื่องของโจรของมารต่างหากที่เราเอาเข้าคลังหลวงเข้าใจใหม่ ต่างคน

ก็พร้อมใจกันแล้วว่าเข้าคลังหลวง เขาต้มเรา เราไม่ได้ผิดนี่ เราก็อธิบายว่าเขาผิดเราไม่ได้ผิดเข้าใจไหมละ อันนี้มันก็ราบรื่นเรื่อยมา ถ้าอันนี้แก้ไขให้เป็นความถูกต้องของคนทั้งประเทศมีเราเป็นผู้นำแล้วเรื่องจะไม่มีเข้าใจหรือ ให้พากันจำเอาไว้นะ หากว่าต่อไปเป็นยังไงแล้วให้จับอันนี้ไว้ให้ต๊ะชาติไทยของเราขึ้นแหละ

แล้วก็ก็เป็นบทเรียนสำคัญ ต่อไปนี้จะไม่ลืมเนื้อลืมหัดใครจะมาเป็นนงราชกรงานเมืองต่าง ๆ จะต้องได้มองละเอียดถี่ถ้วนมองหน้ามองหลัง ไม่ใช่จะเข้ามาแล้วสูบกินก่อกวนไปอย่างเดี๋ยวนะเข้าใจหรือ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้เสียก่อน ให้พร..

สรุปทองคำวันที่ ๖ ได้ ๑ กิโล ๑๓ บาท ๓๕ สตางค์ดอลลาร์ ๑๗๐ ดอลลาร์ วันที่ ๑๐ ก็จะไปบ้านศาลา คือเขามีบุญข้าวเปลือก ที่เขามีที่บ้านศาลาเรา ๆ อุดคิดไม่ได้นะ เขาอาจจะนึกถึงบุญถึงคุณเรา คือ บ้านศาลา อำเภอนองหานเราช่วยเยอะนะ ทั้งโรงเรียน ทั้งโรงพยาบาลเราช่วยมากจริง ๆ เขาอาจจะคิดถึงบุญถึงคุณนี้เขาเลยมีข้าวเปลือกขึ้น เพราะอำเภอนี้เราช่วยมากจริง ๆ โรงเรียนก็หลายหลังนะ โรงพยาบาลช่วยตลอดมา แล้วสุดท้ายก็หลังหนึ่ง ๒ ชั้นใหญ่เสียด้วยนะเสร็จไปเรียบร้อยแล้ว เวลาวันนี้โรงเรียนกำลังขึ้น ฉันทเสร็จแล้วตอนบ่ายก็ไปเทศน์ที่บ้านศาลา อำเภอนองหาน พอตกเย็นก็กลับมา ตอนเช้าของเราที่ขึ้นแหละ ข้าวเปลือกตอนเช้าวันที่ ๑๑ แต่เขาจะรวมในวันที่ ๑๐ ด้วยกันนั่นแหละ เขาจะเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๐ เราก็ก่อนไปนั่น เขาก็รวมทางนี้พอตอนเย็นกลับมา ตอนเช้าก็มีพิธีกันขึ้นที่หน้าวัด

ให้ภวานานะ ลูกชายช่วยงานได้บ้างแล้วนะ อย่างนี้ก็เบามือ ถ้ามีแต่เราคนเดียวมันจะตายจริง ๆ นะ อันนี้มีผู้ช่วยก็เบามือ เสาะแสวงหาธรรมเข้าสู่ใจ ที่นี้หาหลักใจนะ หลักใจนี้สำคัญมากทีเดียวเราวิตกมากจริง ๆ นะ เทศน์สอนทั่วประเทศไทยจึงมักจะออกทางด้านจิตใจมาก มองไปที่ไหน ๆ โอ๊ยว่านั่นเลยนะ มันมีแต่ตื่นแต่ตื่นไขว่คว้าหาสิ่งที่ไม่ใช่สาระ รอวันตายเท่านั้น สิ่งเหล่านี้รอวันเราตาย พอเราตายไปอันนี้หมดความหมายทันที ร่างกายหมดความหมาย ที่นี้หาที่พึ่งไม่ได้เลยนี่ละสำคัญ เพราะฉะนั้นจึงต้องให้เสาะแสวงหาที่พึ่งหลักใจคือหลักธรรม คุณงามความดีทั้งหลาย นี่ละจะเป็นหลักใจ ฝากเป็นฝากตายกันได้เลยไปเลยอันนี้ อันนั้นไม่มีอะไรนะ พังเลย ทางนั้นพังเลยทางนี้ไปเลย เอาละไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd